

Казки про добро і зло

Лісковий корч свідком

Лісковий корч свідком То раз якийсь мав коханку. Пішли вони обоє в ліс, розложили огник, сидять, гуторять. А далі тому щось прийшло до голови, взяв та й забив тону коханку. Вона, бідна, видить, що тут вже смерть її, та й крикнула:

— Господи, дай, щоби хоч той лісковий корч свідчив о моїй смерті!

А там власне лісковий корч стояв, де він її бив. Ну, нічого, забив він її, закопав десь там, а сам пішов — хто знає, десь на десяте село. Став там на службу, доробляє собі, а далі там і вжився. Жив так з тою уже своєю жінкою пару років, добре йому ведеться.

Раз якось ішли вони обоє тим самим лісом, де він колись тамту забив, попри тото саме місце. Він дивиться, пізнав тото місце, увидів той лісковий корч та й засміявся. А жінка тото ввиділа та й питається його:

— А ти чого смієшся?

Він змішався, зачав відпиратися:

— Та де,— каже,— я не сміявся.

— Але я виділа, що ти сміявся,— каже жінка.— Ну, скажи, ти, певно, на мені щось таке смішне ввидів?

Що той чоловік божиться, що він не з неї сміявся, та де тобі! Як зачала йому жінка приговорювати, як зачала на нього напирати, а він узяв та й признався. Каже:

— Та я тут, під ось тим корчем, забив єдну таку, що мене трималася, а вона крикнула, щоби той корч засвідчив о її смерті. То я ввидів той корч та й засміявся.

А його жінка погадала собі: «Ага, такий ти! Щось зробив з одною, то можеш зробити і зо мною!» Та й скоро лиш прийшли в село, зараз побігла та й заскаржила його. Взяли його та й повісили. Та й так, видите, на правду лісковий корч його видав.